

POSTANOWIENIE

21 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 21 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku K. spółki akcyjnej w W.
z udziałem A. B.
o wpis prawa własności i wzmianki o egzekucji z nieruchomości,
na skutek skargi kasacyjnej A. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 22 listopada 2021 r., II Ca 1291/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu adw. K. R. wynagrodzenie w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce A. B. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 1 kwietnia 2021 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, uwzględniając wniosek K. S.A. w W. na podstawie załączonego do wniosku postanowienia Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z 4 grudnia 2019 r. o przysądzeniu prawa własności bliżej we wniosku opisanej nieruchomości dokonał w prowadzonej dla niej księdze

wieczystej w dziale II wpisu prawa własności na rzecz wnioskodawcy oraz w dziale III wykreślił wpis o prowadzonej egzekucji.

Postanowieniem z 11 czerwca 2021 r. Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, rozpoznając skargę uczestniczki A. B., utrzymał w mocy powyższy wpis referendarza sądowego z 1 kwietnia 2021 r.

Zaskarżonym postanowieniem z 22 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację uczestniczki od postanowienia z 11 czerwca 2021 r.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu uczestniczka zarzuciła:

„I. naruszenie przepisów prawa procesowego naruszając niewątpliwie art. 626⁸ § 2 k.p.c. w zw. z art. 518¹ § 3 KPC utrzymując w mocy rozstrzygnięcie sądu z dnia 11 czerwca 2021 roku w wadliwej procesowo formie i oparcie na wadliwym postanowieniu o wpis na wniosek dz.kw 54842/20 w dziale II, III księgi wieczystej [...] z dnia 1 kwietnia 2020 roku

II. naruszenie przepisów prawa procesowego naruszające art. 386 § 4 KPC poprzez nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy Poznań Stare Miasto w Poznaniu istoty sprawy wydając postanowienie z dnia 11 czerwca 2021 roku

III. naruszenie przepisów prawa procesowego naruszające art. 364 par.1 KPC w zw. z art. 354 KPC poprzez istnienie w obiegu prawnym dwóch tych samych postanowień z inną datą postanowienia o ich prawomocności tj. twierdzenie prawomocności Postanowienia Sądu Rejonowego Grunwald Jeżyce w Poznaniu w przedmiocie przysądzenia własności z dnia 4 grudnia 2019 roku w sposób wadliwy”.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, którą wiązała z zarzuconymi naruszeniami przepisów prawa.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skarżąca nieskutecznie powołała się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Właściwe uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ. i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.). Uzasadnienie to powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” jej zasadności. Skarga uczestniczki nie spełnia tych wymagań, nie zawierając argumentacji prawnej przekonującej o oczywistym charakterze zarzucanych w skardze naruszeń prawa, który ewentualnie mógłby świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku skarżącej ogranicza się do przytoczenia zarzutów kasacyjnych bez ich dalszego rozwinięcia. Należy w tym miejscu wyjaśnić, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej lub prawnej zaskarżonego orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć. Jedynie w przypadku, gdy naruszenia przepisów mają oczywisty charakter interwencja Sądu Najwyższego będzie uprawniona, ale wykazanie takiego kwalifikowanego naruszenia spoczywa na wnoszącym skargę.

Niezależnie od niedostatków uzasadnienia wniosku można jednak na podstawie wstępnej analizy sprawy powiedzieć, że prawidłowość zaskarżonego orzeczenia nie budzi wątpliwości. Kwestionowany wpis wnioskodawcy został dokonany przez referendarza Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu na podstawie dołączonego do wniosku odpisu postanowienia Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z 4 grudnia 2019 r. o przysądzeniu prawa własności nieruchomości objętej wnioskiem, na którym widnieje wzmianka o jego prawomocności od 13 maja 2020 r., która - jak wynika z pisma Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z 18 sierpnia 2021 r. - odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W piśmie tym zostało ponadto wyjaśnione, że na odpisie postanowienia o przysądzeniu własności, które doręczono uczestniczce,

uczyniono błędną wzmiankę o jego prawomocności od dnia 1 marca 2021 r. Okoliczność, że na dwóch odpisach postanowienia z 4 grudnia 2019 r. widnieją wzmianki wskazujące na różne daty jego uprawomocnienia się nie mogła w tej sytuacji świadczyć o wadliwości wpisu. Zważyć przy tym należy, że czym innym jest wzmianka na odpisie postanowienia o jego prawomocności, a czym innym postanowienie o stwierdzeniu prawomocności tego orzeczenia.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego należnych wnioskodawcy oparto na podstawie art. 520 § 3 oraz art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., a także § 5 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, która miała zostać udzielona uczestniczce z urzędu, rozstrzygnięto stosownie do art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz.1184 ze zm.) oraz § 4 ust. 1 i 3, § 11 pkt 5 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18 ze zm.).

[SOP]

[ł.n]